

[Poul Møller.]

den garanti, der lå i, at verdens største militærmagt garanterede os vores ytringsfrihed, også når den var vendt imod amerikanerne.

Det er vel nok Vietnam, som giver anledning til denne antiamerikanisme, og vi ser jo, at vi endog er gået så vidt i vores frihed, at vi har ladet den enøjede ret holde ret her i landet med udlændinge fra alle verdenshjørner, der hver dag i vort Danmark, i NATO-landet Danmark, får lejlighed til at skamme og skænde og skælde amerikanerne ud. Det viser dog, hvad enten man kan lide det eller ej, at friheden, den har vi i behold i Danmark til at gøre, hvad pokker vi vil, og især måske til at gøre, hvad vi vil imod amerikanerne. Der gøres jo knap så meget imod russerne og andre for tiden; skønt de stadig har deres straffelejre og stadig har deres forbrydelser mod menneskeheden, så er der jo ikke meget tribunal i den henseende. Nå, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om Vietnamsagen.

Man glemmer måske tit, hvem det egentlig var, der koloniserede Vietnam. Var det USA? Og hvem førte igennem mange, mange efterkrigsår en krig for at bevare Vietnam som et koloniområde? Var det USA? Udenrigsministeren fremførte sine fredsmål og regeringens fredsmål, og jeg kan sige til udenrigsministeren, at de er også vore. Det hed her — Folketingstidende 1967-68, sp. 1322 —:

„Det, der må være målet for en fredsordning i Vietnam, må være at skabe sikkerhed for, at det vietnamesiske folk får mulighed for selv — uden indblanding udefra — at bestemme sin fremtidige skæbne.“

Heri er vi fuldstændig enige med udenrigsministeren, og jeg tror også, Amerikas Forenede Stater er enig med udenrigsministeren i dette fredsmål. Men hvad er Nordvietnams fredsmål? Er det således, at den anden part vil underskrive dette almindelige fredsmål, der har til formål at sikre folkets selvbestemmelsesret? Hvornår har Nordvietnam eller Vietcong overhovedet opfordret til forhandlinger? Hvor mange gange har de afvist sådanne opfordringer? Må jeg spørge udenrigsministeren, der i forbindelse med den danske regerings opfordring til

USA om at standse bombardementerne meddelte, at man samtidig havde henvendt sig til den anden part for at få den til at gå til forhandlingsbordet: hvilket svar har vor regering fået på denne henvendelse? Formentlig har udenrigsministeren ikke redgjort for det, fordi man ikke har fået noget svar. Man har ikke fra den kommunistiske side på nogen måde nærmet sig en forhandlingssituation, tilbudt forhandlinger eller modtaget forhandlingstilbud eller fremsat fredsmål, som bare på nogen måde kunne sammenlignes med det fredsmål, regeringen her har fremlagt, og som jo vi, der hører til den frie verden, må kunne synes er så selvfølgelig. Jeg er derfor glad for, at udenrigsministeren under folketingets åbningsdebat erklærede, at Nordvietnam er aggressoren på samme måde, som Nordkorea var. Der kan ikke være nogen tvivl, regeringen har fastslået det; vi andre slutter op bag det synspunkt. USA har sin pligt til at standse denne aggression. Hvis USA trækker sig tilbage og lader aggressoren få sin vilje, uden at der bliver frie valg i Sydvietnam, hvem stoler så i fremtiden på amerikanske garantier? De mennesker, der er ivrigst i anti-amerikanismen, vil være de første til at anvende en blank og klar amerikansk tilbageværing fra det sydvietnamesiske område, uden at nogen fred er opnået, som et tegn på, at man ikke kan stole på amerikanske tilsagn. Det vil øjeblikkelig indgå i vores NATO-problematik her, og man vil sige: dér kan I se, I kan ikke stole på dem, I kan ikke regne med dem.

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for de bemærkninger, han gjorde om Kinas holdning. Kina er jo vel nok ved at komme ind som den tredje faktor i verdenspolitikken inden Europa. Jeg tror, vi må se i øjnene, at det, der er ved at ske, er, at der her skabes og er en tredje faktor, medens derimod Europas splittelse gør, at Europa glider længere og længere tilbage med hensyn til politisk indflydelse og politiske muligheder for at kunne påvirke udviklingen i verden i overensstemmelse med den europæiske kulturs hovedtræk og vores grundindstilling.

Det er også muligt, at vi kommer til at se en fjerde faktor i verdensudviklingen, der udvikler sig hurtigere end Europa — jeg tænker her på Japan. Men jeg vil gerne